

Ми чекали на весну. Як і щороку, мама мала приїхати на великодню вечерю, яка відбувалася не ввечері, а опівдні,

і я вирішила рахувати дні у зворотному порядку до Великодня. Час минав кволо і довго, поволі переповзаючи від 42-х до одного, — нарешті це мало статися завтра, а ось і сьогодні! Мама не ходила з нами до церкви Святого Йосафата — бабуся сказала, що вона перестала відвідувати церкву, коли злигалася з своїми бітниками, на що дідусь зауважив: «Шкода! Безбожна молодь, приречена на муки у пеклі». Гадаю, він пожартував. (Я не знаю, чи дідусь і бабуся *справді* вірили у дива і воскресіння Христові, у рай і пекло, чи це були лише мовні звороти, — в будь-якому разі вони явно не чекали на те, що якесь диво кардинально змінить їхнє життя).

Ми швидко повернулися додому, бо о пів на першу мала прийти мама і слід було все приготувати до вечері. Весь цей час у печі готувалася шинка, і бабуся, наспівуючи псалми про воскресіння Христа, кинулась її перевіряти, та все було гаразд — шинка не підгоріла. Христос постав із мертвих, до Різдва він мав знову прийти у світ живих, шинка була готова, стіл накритий, годинник цокав, уже була перша година дня, а мама, як завжди, запізнювалась.

— Хто б сумнівався! Її такі дрібниці, як пунктуальність, ніколи не цікавили! — з іронією зауважив дідусь.

Каструлі підігрівалися на плиті, однак хліб уже почав тверднути — так само поволі з бабусиною обличчя зникала гостинна усмішка, що дивом осяяла його о пів на першу. Гілер, відчуваючи бурю, бігав між дідусем і бабусею, скиглив і торохтів хвостиком по паркету.

— Гілере, тобі ніколи не доводилось отак чекати на своїх батьків? — з цими словами дідусь почухав його за вухами. Почувши своє ім'я, Гілер вирішив, що час іти гуляти, й загавкав. Однак дідусь удав, ніби песик відповів «Ні», і собі відказав: «Звісно, що ні!»

Щодо мене, то я воліла задля маминого візиту видаватися милою й чемною («як картинка»), тож перед церквою причесалася, зв'язавши волосся у жмут на потилиці й закріпивши конструкцію жовтим бантом, однак чим далі, тим більше гумка банта стягувала шкіру на голові, було боляче,

я чухалася, з-під гумки виборсалось кілька пасем волосся; зрештою, я зірвала кляті гумку і бант разом із кількома волосинами й заплакала.

— Седі, на Бога, що ти робиш?! — скрикнула бабуся. — Хочеш, щоб ми тільки й їли, що твоє волосся? Ходи до себе, залиш усе там і вимий руки! Негайно!

І поки я порпалась у ванній кімнаті, усвідомлюючи, що маю, як завжди, банальний вигляд і що всі ці страждання терпіла даремно, мама нарешті з'явилась.

Я буквально скотилася по сходах і кинулася в її обійми. Вона спіймала мене зі словами: «О, моя люба, моя дорога і така доросла вже дівчинко!» — посадила собі на коліна і вкрила моє обличчя поцілунками.

— Крістіно, нам можна вже сідати за стіл? — запитала бабуся. — Вже перша тридцять п'ять. Ще трошки — і висохне шинка.

Мама уважно зазирнула мені в очі.

— Як ведеться моїй солоденькій Седі?

— Добре, — відповіла я.

Бабуся різко зняла мене з маминих колін, посадила на мій стілець, а дідусь, узявшись за електричний ніж, повторив свій звичний жарт про Джека Патрача.

Мама — не просто найпрекрасніша жінка у світі, вона сяйливо-чарівна. Її друг Джек якось сказав це при мені, а я запам'ятала, бо цей опис напрочуд їй пасував. Мама вбралася у все чорне (звичайно, на думку бабусі, не личить носити таке на Великдень): чорні обтислі штани, чорний светр, яскраво-рожевий шалик, великі срібні кільця у вухах — і все, ні макіяжу, ні складної зачіски; втім, завдяки своїй усмішці, своїм блакитним очам, своїй бадьорій, жвавій поставі мама завжди привертала до себе увагу, і зненацька я зрозуміла: мало на кого взагалі звертають увагу, більшість людей *не присутні* тут і зараз, вони думають про тисячі різних речей, тільки не про вас, тільки не про незліченні можливості саме цього моменту.

(А через інтенсивність маминої присутності її постійна відсутність у моєму житті була вкрай нестерпна).

— Крістіно, — звернувся дідусь до мами, коли всі взяли по кусню шинки та скибці ананасу, наклали собі батату і зеленої спаржі, — я чув, у вас з'явилися серйозні конкуренти.

Мама здивовано глипнула на нього — мовляв, що ти верзеш?!

— Ну, ці, як їх, британські жуки.

Мама засміялася.

— О, «Бітлз»! Так, вони дуже здібні.

— Ніколи не бачила абсурдніших зачісок, — зауважила бабуся. — Достоту віник на голові! Навіть очей не видно!

— Вони мені дуже подобаються, — тихенько мовила я.

— Браво, Седі! — зраділа мама.

— Що ж, — зітхнув дідусь, — можу сказати лише, що людство деградує. Тільки подумайте: за якихось два століття ми перейшли від вишуканих опер Моцарта до оцього: *Yeah, yeah, yeah, I love you, I wanna hold your hand... Help!* Рятуйте, люди добрі! На допомогу!

Він посміявся власному жарту і кинув Гілерові під стіл шмат сала.

— Річарде! — скрикнула бабуся. — Ти ж добре знаєш: собакам давати сало не можна! Це ж холестерин!

— А я у дитинстві сало любила, — замріяно мовила мама. — Хотіла стати Пані Товстухою в цирку.

— Невже? — здивувався дідусь. (Хіба він про це не знав? Чи забув?) — Ще одна дитяча мрія не збулась.

— А мені здається, що, відколи ми бачилися востаннє, ти ще більше схудла, — заявила бабуся.

— Однак почуваюся чудово, — відказала мама.

Я їх не слухала, бо впала у свого роду транс: я так довго чекала цього дня, а тепер, коли мама нарешті прийшла, я не знала, що мені робити, могла лише пожирати її очима; мама сиділа на протилежному від мене кінці столу, потоки сонячних променів лилися через вікно й утворювали навколо неї позолочений німб («Вона тут, вона тут, вона справді тут!»), я сиділа і не ворушилась, мов закам'яніла, слухаючи

музику її голосу та спостерігаючи за граційними рухами її рук, аж раптом почула: «Седі, не хочеш переночувати у мене на наступних вихідних?» Я не вірила власним вухам! Наступні вихідні? Це ж усього через шість днів! Бабуся з дідусем перезирнулися, мовляв: «Божечки, ця жінка може погано вплинути на нашу Седі!» — аж раптом згадали, що «ця жінка» доводилась їхній Седі матір'ю, і хоч вона й довірила їм дитину з самого народження, бо у вісімнадцять років ще не могла її забезпечити, тепер, у двадцять чотири роки, ніщо не заважало їй забрати доньку, і хтозна, можливо, якщо я буду чемно поводитися під час цього візиту, вона так і зробить. Моє сердечко радісно стрепенулось.

— Скажімо, в суботу після обіду. Ми з Пітером приїдемо по тебе на машині, а у неділю під вечір відвеземо назад. Годиться?

Всі мовчали.

— Седі, тобі це підходить? — запитала мама. Я вже хотіла сказати, яка це чудова ідея, але втрутився дідусь.

— Хто такий Пітер? — поцікавився він.

— Пітер Сілберманн. Мій новий імпресаріо.

Запанувала тиша. Бабуся й дідусь знову перезирнулися.

— Пітер... як? Сілберманн? — мовила бабуся таким тоном, ніби вже саме ім'я було проблемою.

— А хто такий імпресаріо? — запитала я, вже уявивши Прекрасного Принца з розкішними кучерями, який кидав свій ошатний червоний плащ у калюжу, щоб мама могла пройти і не забруднити ноги.

— Це той, хто робить мене відомою! Керує моїми справами, влаштовує концерти.

— Концерти? Хочеш сказати — справжні концерти, не в шинках і барлогах? — здивувався дідусь.

— Так, тату, — з чарівною усмішкою відповіла мама. — Вам надіслати квитки?

— Крістіно, тобі добре відомо, що я геть нічого в твоїй музиці не тямлю, — похитав головою дідусь. — Не хочу видатися нечемним, але ще нікому не вдавалося зробити собі ім'я з піснями, де немає слів.

— Я буду першою! — вигукнула мама. — Навіщо робити те, що вже хтось до тебе робив?

Бабуся стиснула губи і наштрикнула шматочок шинки на виделку, мовляв: коли вже моя донька навчиться дивитись в обличчя дійсності?

— У Седі прекрасний апетит, — натомість сказала вона. — На вечір я можу приготувати вам макарони з сиром...

— Макарони-шмакарони! — розсміялася мама. — Гадаю, Седі тиждень протримається на дієті своєї матусі — сухі хлібці з віскі... правда ж, серденько?

— Ще й як!

Мені кортіло додати ще щось кумедне, та нічого не спадало на думку — майбутня ніч у маминій квартирі не йшла з голови.

— Що ж, гаразд, — зітхнула бабуся. — Я підготую для неї валізку... В тебе є додаткове ліжко?

— Можна розкласти похідне ліжко на даху фургона Пітера, — запропонував дідусь.

— Не може бути й мови! — запротестувала мама. — Вона цілком може поспати на канапі... правда ж, серденько?

— О, ще й як могу! — скрикнула я. Я боялася, що мама вирішить, ніби я дурненька, бо двічі сказала одне й те саме, та вона кинула на мене повний любові погляд.

— От і вирішили, — сказала вона. — Дякую, все було дуже смачно, та я маю тікати, в мене репетиція.

— Репетиція?! — здивувалась бабуся. — У Великодню неділю?!

— Гадаєш, Ісус на мене образиться? Думаю, в нього є важливіші справи...

— Крістіно! — вигукнула бабуся, що розривалася між бажаннями негайно вигнати маму за блюзнірство й водночас не випускати її зі своїх лабет. — А десерт? Учора я приготувала шоколадний торт, спеціально для тебе.

— Коли ти вже запам'ятаєш — я ненавиджу шоколад.

І після короткого, але шаленого виру обіймів, поцілунків і гавкоту мама пішла. Я сіла біля вікна і дивилась, як вона віддаляється обсадженим деревами тротуаром; йшла вона

різким кроком, майже танцюючи, рожевий шалик маяв слідом за нею; нарешті мама завернула за ріг, а бабуся сказала:
— Седі, допоможи мені прибрати зі столу.